Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (siedma rozšírená komora)

z 3. septembra 2025*

„Digitálne služby – Nariadenie (EÚ) 2022/2065 – Označenie za veľmi veľkú online platformu – Námietka nezákonnosti – Článok 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 – Právna istota – Rovnosť zaobchádzania – Proporcionalita – Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci T-348/23,

Zalando SE, so sídlom v Berlíne (Nemecko), v zastúpení: R. Briske, K. Ewald, L. Schneider a J. Trouet, advokáti,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh), so sídlom v Berlíne, v zastúpení: R. van der Hout a V. Lemonnier, advokáti,

vedľajší účastník konania,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: L. Armati, L. Wildpanner a P.-J. Loewenthal, splnomocnené zástupkyne,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európsky parlament, v zastúpení: U. Rösslein, M. Menegatti a G. Bartram, splnomocnení zástupcovia,

Rada Európskej únie, v zastúpení: E. Sitbon, N. Brzezinski a M. Moore, splnomocnení zástupcovia,

a

European Information Society Institute o.z. (EISi), so sídlom v Košiciach (Slovensko), v zastúpení: M. Husovec, advokát,

* Jazyk konania: nemčina.

vedľajší účastníci konania,

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma rozšírená komora),

v zložení: predsedníčka K. Kowalik-Bańczyk (spravodajkyňa), sudcovia E. Buttigieg, G. Hesse, I. Dimitrakopoulos a B. Ricziová,

tajomník: S. Spyropoulos, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po pojednávaní zo 6. marca 2025,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Žalobkyňa, spoločnosť Zalando SE, sa svojou žalobou podanou na základe článku 263 ZFEÚ domáha zrušenia rozhodnutia Komisie C(2023) 2727 final z 25. apríla 2023, ktorým sa Zalando označuje za veľmi veľkú online platformu podľa článku 33 ods. 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2022/2065 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Žalobkyňa prevádzkuje internetový obchod prístupný najmä na internetovej stránke „www.zalando.de“, ako aj na zodpovedajúcich URL adresách obsahujúcich názvy domény najvyššej úrovne z iných štátov. V tomto obchode sa predávajú módne a kozmetické výrobky. Zákazníci tohto obchodu si môžu kúpiť výrobky, ktoré sú buď predávané priamo žalobkyňou v rámci predajnej služby nazvanej „Zalando Retail“, alebo sú predávané inými predávajúcimi v postavení tretích strán, ktorí sa zúčastňujú na programe s názvom „Partner Programm“.

3 Dňa 17. februára 2023 žalobkyňa uverejnila na základe článku 24 ods. 2 nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2022/2065 z 19. októbra 2022 o jednotnom trhu s digitálnymi službami a o zmene smernice 2000/31/ES (akt o digitálnych službách) (Ú. v. EÚ L 277, 2022, s. 1) na svojej internetovej stránke „www.zalando.de“ dve čísla zodpovedajúce priemernému mesačnému počtu aktívnych príjemcov v Európskej únii (ďalej len „PMP“) platformy Zalando. Na jednej strane uviedla, že PMP tejto platformy ako celku (t. j. vrátane Zalando Retail a Partner Programm-u) bol 83,341 milióna. Na druhej strane uviedla, že vzhľadom na to, že hrubá hodnota výrobkov predávaných v rámci Partner Programm-u zodpovedala 37 % hrubej hodnoty všetkých výrobkov predávaných na uvedenej platforme, PMP tejto platformy zodpovedal 37 % z 83,341 milióna, a v dôsledku toho dosahoval 30,836 milióna.

4 Dňa 22. februára 2023 Európska komisia na jednej strane oznámila žalobkyni svoje predbežné závery, podľa ktorých platforma Zalando spĺňa podmienky na to, aby bola označená za veľmi veľkú online platformu podľa článku 33 ods. 4 nariadenia 2022/2065. Konkrétne sa domnievala, že bolo treba zohľadniť všetkých aktívnych príjemcov tejto platformy, a nielen ich podiel zodpovedajúci podielu hrubej hodnoty predaja dosiahnutého v rámci Partner Programm-u. Z toho vyvodila, že PMP prekročil prahovú hodnotu 45 miliónov uvedenú v článku 33 ods. 1 uvedeného nariadenia.

5 Na druhej strane Komisia na základe článku 33 ods. 4 nariadenia 2022/2065 informovala Spolkovú republiku Nemecko o svojom zámere označiť platformu Zalando za veľmi veľkú online platformu.

6 Spolková republika Nemecko 27. februára 2023 informovala Komisiu, že nemá žiadne pripomienky.

7 Dňa 1. marca 2023 žalobkyňa predložila svoje pripomienky k predbežným záverom Komisie. Uviedla, že tento súd mal zohľadniť príjemcov platformy Zalando len v rozsahu, v akom táto platforma predstavuje „online platformu“ v zmysle článku 3 písm. i) nariadenia 2022/2065. V tejto súvislosti uviedla, že platforma Zalando je online platformou, len pokiaľ ide o Partner Programm. Domnievala sa teda, že Komisia mala zohľadniť len podiel príjemcov zodpovedajúci podielu hrubej hodnoty predaja dosiahnutého predávajúcimi v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u. Z toho vyvodila, že PMP platformy Zalando bol 30,836 milióna, a teda bol nižší ako prahová hodnota 45 miliónov uvedená v článku 33 ods. 1 uvedeného nariadenia.

8 V napadnutom rozhodnutí Komisia uviedla, že najmä z odôvodnenia 77 a článku 3 písm. b) a p) nariadenia 2022/2065 vyplýva, že pojem „aktívny príjemca online platformy“ zahŕňa všetkých príjemcov, ktorí skutočne používajú dotknutú platformu, najmä tým, že sú vystavení informáciám šíreným na tejto platforme, a že sa neobmedzuje na tých, ktorí na nej vykonávajú transakcie. V tejto súvislosti však konštatovala, že výrobky predávané priamo žalobkyňou boli zobrazované spolu s výrobkami predávanými predávajúcimi v postavení tretích strán bez toho, aby bolo možné pri ich zobrazení rozlišovať medzi nimi. Uviedla teda, že výrobky predávané predávajúcimi v postavení tretích strán a žalobkyňou mohli byť prezentované na tých istých internetových stránkach a že ak predávajúci v postavení tretích strán a žalobkyňa predávajú rovnaký výrobok, ale v rôznych veľkostiach alebo farbách, totožnosť predávajúceho sa objavuje až v okamihu, keď si príjemca služby zvolí veľkosť alebo farbu uvedeného výrobku.

9 V dôsledku toho Komisia konštatovala, že medzi príjemcami služby nebolo možné identifikovať tých, ktorí boli vystavení len informáciám o výrobkoch žalobkyne, a tých, ktorí boli vystavení len informáciám o výrobkoch predávajúcich v postavení tretích strán. Z toho vyvodila, že žalobkyňa mala z tohto dôvodu vyčísliť počet 30,836 milióna z počtu 83,341 milióna a vychádzať z kritéria týkajúceho sa podielu hodnoty predaja dosiahnutého predávajúcimi v postavení tretích strán. Domnievala sa však, že toto kritérium nebolo vhodné, keďže viedlo k vylúčeniu príjemcov služby, ktorí napriek tomu, že boli vystavení informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán, si napokon nekúpili žiadny výrobok, alebo si kúpili len výrobky priamo predávané žalobkyňou. Uviedla tak, že PMP platformy Zalando predstavoval 83,341 milióna, a nie 30,836 milióna, v dôsledku čoho táto platforma mala byť označená za veľmi veľkú online platformu v zmysle článku 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065.

Návrhy účastníkov konania

10 Žalobkyňa a Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh) navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie;

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

11 Komisia a Parlament navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu;

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

12 Rada Európskej únie a European Information Society Institute o.z. (EISi) navrhujú, aby Všeobecný súd zamietol žalobu.

Právne posúdenie

13 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa v podstate uvádza tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení článku 2 ods. 1 a 2, článku 3 písm. g) a i) a článku 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065, druhý na námietke nezákonnosti článku 33 ods. 1 a 4 v spojení s článkom 24 ods. 2 uvedeného nariadenia a tretí na porušení článku 296 ZFEÚ.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 2 ods. 1 a 2, článku 3 písm. g) a i) a článku 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065

14 V rámci prvého žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila článok 2 ods. 1 a 2, článok 3 písm. g) a i) a článok 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 tým, že sa nesprávne domnievala, že platforma Zalando je veľmi veľkou online platformou. Tento žalobný dôvod sa skladá z dvoch častí. V prvej časti žalobkyňa tvrdí, že uvedená platforma nepredstavuje online platformu, hostingovú službu alebo sprostredkovateľskú službu. V druhej časti sa domnieva, že PMP tejto platformy bol nižší ako 45 miliónov.

O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na tom, že platforma Zalando nepredstavuje online platformu, hostingovú službu alebo sprostredkovateľskú službu

15 V prvej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa, ktorú podporuje združenie bevh, tvrdí, že jej služba Zalando Retail nepredstavuje sprostredkovateľskú službu v zmysle článku 3 písm. g) nariadenia 2022/2065, ani *a fortiori* hostingovú službu alebo online platformu v zmysle článku 3 písm. g) a i) tohto nariadenia. Dodáva, že na predaj výrobkov predávajúcimi v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u sa nevzťahuje pojem „sprostredkovateľská služba“, „hostingová služba“ alebo „online platforma“, keďže systematicky kontroluje a prípadne mení opis a obrázky výrobkov dodávaných týmito predávajúcimi v postavení tretích strán. Z toho vyvodzuje, že Komisia nesprávne označila platformu Zalando za veľmi veľkú online platformu.

16 Komisia, ktorú podporuje organizácia EISi, spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

17 Článok 2 ods. 1 nariadenia 2022/2065 stanovuje, že toto nariadenie sa uplatňuje na sprostredkovateľské služby ponúkané príjemcom služieb, ktorí majú miesto usadenia v Únii, alebo sa v nej nachádzajú, a to bez ohľadu na to, kde majú poskytovatelia uvedených sprostredkovateľských služieb miesto usadenia.

18 V článku 2 ods. 2 nariadenia 2022/2065 sa stanovuje, že toto nariadenie sa nevzťahuje na žiadnu službu, ktorá nie je sprostredkovateľskou službou, ani na žiadne požiadavky uložené v súvislosti so službou, ktorá nie je sprostredkovateľskou službou, a to bez ohľadu na to, či sa táto služba poskytuje prostredníctvom sprostredkovateľskej služby.

19 Článok 3 písm. g) nariadenia 2022/2065 stanovuje, že sprostredkovateľské služby zodpovedajú určitým službám informačnej spoločnosti, konkrétne určitým službám, ktoré sa bežne poskytujú za odmenu, na diaľku, elektronicky a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služby. Tento článok spresňuje, že medzi sprostredkovateľské služby patria najmä hostingové služby spočívajúce v uchovávaní informácií poskytovaných takýmto príjemcom na jeho žiadosť.

20 Podľa článku 3 písm. i) nariadenia 2022/2065 je online platforma hostingová služba, ktorá na žiadosť príjemcu služby uchováva a verejne šíri informácie. Spresňuje sa však, že hostingová služba nie je online platformou, pokiaľ táto činnosť uchovávania a verejného šírenia informácií nie je „nepodstatným a čisto vedľajším prvkom inej služby alebo nepodstatnou funkciou hlavnej služby, ktorý z objektívnych a technických dôvodov nemožno použiť bez tejto inej služby, a začlenenie tohto prvku alebo funkcie do inej služby nie je prostriedkom na obchádzanie uplatniteľnosti [uvedeného] nariadenia“.

21 Z toho vyplýva, ako sa uvádza v odôvodnení 13 nariadenia 2022/2065, že online platforma v zmysle tohto nariadenia predstavuje len „podkategóriu“ v rámci širšej kategórie hostingových služieb, ktoré samy osebe predstavujú len podkategóriu sprostredkovateľských služieb. Odôvodnenie 13 uvedeného nariadenia tiež spresňuje, že online platforma môže byť sociálnou sieťou alebo online platformou umožňujúcou spotrebiteľom uzatvárať zmluvy na diaľku s obchodníkmi (ďalej len „trhovisko“).

22 V článku 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 sa stanovuje, že povinnosti uvedené v kapitole III oddiele 5 uvedeného nariadenia sa uplatňujú na online platformy, ktoré majú 45 miliónov alebo viac PMP a ktoré boli určené za veľmi veľké online platformy podľa článku 33 ods. 4 nariadenia 2022/2065.

23 Podľa článku 33 ods. 4 nariadenia 2022/2065 Komisia prijme rozhodnutie, ktorým určí online platformu za veľmi veľkú online platformu, ak je jej PMP rovnaký alebo vyšší ako počet uvedený v článku 33 ods. 1 tohto nariadenia. Dodáva, že Komisia prijme toto rozhodnutie na základe údajov poskytnutých poskytovateľom dotknutej online platformy najmä podľa článku 24 ods. 2 uvedeného nariadenia, alebo na základe akýchkoľvek iných informácií, ktoré má Komisia.

24 Okrem toho článok 3 písm. b) nariadenia 2022/2065 spresňuje, že príjemcom služby je fyzická alebo právnická osoba využívajúca sprostredkovateľskú službu, najmä na účely vyhľadávania alebo sprístupnenia informácií.

25 Za týchto podmienok treba uviesť, že z nariadenia 2022/2065 vyplýva, že na určenie platformy Zalando za veľmi veľkú online platformu podľa článku 33 ods. 4 tohto nariadenia mala Komisia najprv preukázať, že táto platforma predstavuje online platformu v zmysle článku 3 písm. i) uvedeného nariadenia, a teda že predstavuje hostingovú službu, ktorá patrí medzi sprostredkovateľské služby uvedené v článku 3 písm. g) predmetného nariadenia.

26 V tejto súvislosti je medzi účastníkmi konania nesporné, že priamy predaj výrobkov žalobkyňou v rámci služby Zalando Retail nespadá pod hostingovú službu, ktorá patrí medzi sprostredkovateľské služby, na ktoré sa vzťahuje nariadenie 2022/2065, keďže táto služba neukladá informácie poskytnuté príjemcom služby, ale len informácie pochádzajúce od samotnej žalobkyne.

27 Naproti tomu treba konštatovať, že v rámci Partner Programm-u žalobkyňa používa informácie od predávajúcich v postavení tretích strán na predaj ich výrobkov. V žalobe tak vysvetľuje, že títo predávajúci jej poskytujú obrázky dotknutých výrobkov a že sami vyhotovujú opis týchto výrobkov. Skutočnosť, že následne overuje, či sú tieto obrázky a opisy v súlade s jej obchodnými požiadavkami, že ich v dôsledku toho mení alebo dopĺňa, znamená len to, že môže jednak zmeniť spôsob, akým sú prezentované informácie pochádzajúce od predávajúcich v postavení tretích strán, a jednak šíriť svoje vlastné informácie nad rámec informácií pochádzajúcich od nich. Takáto okolnosť však nespochybňuje skutočnosť, že tieto informácie aspoň čiastočne pochádzajú od uvedených predávajúcich.

28 V prvom rade totiž na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, z nariadenia 2022/2065 ani zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399), zmenenej uvedeným nariadením, nevyplýva, že uchovávanie a šírenie informácií v zmysle článku 3 písm. i) tohto nariadenia vylučuje ukladanie a šírenie informácií, ktorých prezentáciu zmenil alebo doplnil poskytovateľ online platformy.

29 V tejto súvislosti zo samotného pojmu „informácie“ použitého v nariadení 2022/2065 vyplýva, že sa vzťahuje okrem iného na fotografie poskytnuté predávajúcimi v postavení tretích strán, ktoré sa týkajú ich výrobkov, ako aj na informácie uvedené v opisoch týchto výrobkov, a nie iba na text týchto opisov, tak, ako ho vypracovali uvedení predávajúci. Navyše treba tiež poznamenať, že rovnako ako uviedol generálny advokát Saugmandsgaard Øe vo svojich návrhoch v spojených veciach YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2020:586, poznámka pod čiarou 134), pokiaľ ide o hostingové služby v zmysle smernice 2000/31, pojem „informácie“ treba chápať široko. Je teda možné, aby žalobkyňa oznámila informácie pochádzajúce od predávajúcich v postavení tretích strán tak, že pritom upravuje znenie ich textov s cieľom zosúladiť ich so svojimi obchodnými požiadavkami, ktorých cieľom je len „zabezpečiť jedinečnú nákupnú skúsenosť, ktorá sa odlišuje od skúseností, ktoré možno zažiť u konkurentov“.

30 Navyše treba konštatovať, že údaje týkajúce sa ponúk výrobkov predávaných predávajúcimi v postavení tretích strán predstavujú „informácie“, ako už Súdny dvor rozhodol v súvislosti so smernicou 2000/31 v rozsudku z 12. júla 2011, L’Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474, body 110 a 111). Ako uvádza Komisia, takéto konštatovanie vyplýva najmä z vymedzenia pojmu „nezákonný obsah“ uvedeného v nariadení 2022/2065. Konkrétnejšie z článku 3 písm. h) uvedeného nariadenia vykladaného s prihliadnutím na jeho odôvodnenie 12 vyplýva, že pojem „nezákonný obsah“ sa vzťahuje na informácie týkajúce sa predaja nezákonných výrobkov alebo poskytovania nezákonných služieb, či už ide o predaj nevyhovujúcich alebo falšovaných výrobkov, alebo o predaj výrobkov alebo poskytovanie služieb v rozpore s právom v oblasti ochrany spotrebiteľa. V dôsledku toho samotný odkaz na výrobok na účely jeho predaja môže predstavovať nezákonný obsah, najmä ak je tento výrobok nezákonný, a v dôsledku toho ho treba považovať za informáciu v zmysle uvedeného nariadenia. Z toho vyplýva, že ponuky výrobkov predávajúcich v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u treba považovať za informácie poskytnuté príjemcami služby v zmysle článku 3 písm. i) toho istého nariadenia.

31 V druhom rade na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, z odôvodnenia 18 a článkov 7 a 8 nariadenia 2022/2065, ktoré sa týkajú zodpovednosti poskytovateľov sprostredkovateľských služieb, nevyplýva, že normotvorca Únie chcel vylúčiť z pojmu „poskytovatelia online platforiem“ tých, ktorí vykonávali kontrolu nad informáciami pochádzajúcimi od príjemcov služby pred ich šírením.

32 V odôvodnení 18 nariadenia 2022/2065 sa totiž uvádza, že na poskytovateľa sprostredkovateľských služieb, ktorý „zohráva aktívnu úlohu, ktorá mu umožňuje sa… oboznamovať alebo… kontrolovať“ informácie poskytnuté príjemcom služieb, by sa nemali vzťahovať výnimky zo zodpovednosti stanovené v tomto nariadení. V tejto súvislosti článok 6 uvedeného nariadenia, nazvaný „Hosting“, stanovuje výnimku zo zodpovednosti, ak poskytovateľ služby nemá skutočnú vedomosť o nezákonnej činnosti alebo nezákonnom obsahu. Článok 7 toho istého nariadenia však spresňuje, že poskytovatelia sprostredkovateľských služieb sa nepovažujú za nespôsobilých na túto výnimku zo zodpovednosti „len z toho dôvodu, že v dobrej viere a svedomite vykonávajú dobrovoľné vyšetrovania z vlastnej iniciatívy alebo prijímajú iné opatrenia zamerané na odhaľovanie, identifikáciu a odstraňovanie nezákonného obsahu“.

33 Okrem toho sa v článku 8 nariadenia 2022/2065 stanovuje, že „poskytovateľom sprostredkovateľských služieb sa neukladá všeobecná povinnosť monitorovať informácie, ktoré… prenášajú alebo uchovávajú“.

34 Hoci teda nariadenie 2022/2065 neukladá poskytovateľom online platforiem povinnosť kontrolovať informácie, ktoré uchovávajú, výslovne upravuje možnosť, že títo poskytovatelia z vlastnej iniciatívy kontrolujú uvedené informácie s cieľom určiť svoju zodpovednosť. V dôsledku toho uvedené nariadenie nemožno vykladať tak, že vylučuje to, aby uvedení poskytovatelia mohli vykonať takéto kontroly.

35 Navyše treba uviesť, že v odôvodnení 41 nariadenia 2022/2065 sa spresňuje, že „povinnosti náležitej starostlivosti sú nezávislé od otázky zodpovednosti poskytovateľov sprostredkovateľských služieb, ktoré sa preto musia posudzovať samostatne“. Ustanovenia týkajúce sa zodpovednosti poskytovateľov sprostredkovateľských služieb, ktorých súčasťou sú články 7 a 8 uvedeného nariadenia, tak nemožno použiť na určenie, či sa na žalobkyňu mali vzťahovať povinnosti náležitej starostlivosti stanovené v rámci kapitoly III toho istého nariadenia, vrátane tých, ktoré boli uložené poskytovateľom veľmi veľkých online platforiem podľa článku 33 ods. 1 predmetného nariadenia. V dôsledku toho ustanovenia týkajúce sa zodpovednosti poskytovateľov sprostredkovateľských služieb nemožno použiť na určenie toho, či platforma Zalando mala byť označená za veľmi veľkú online platformu.

36 V treťom rade na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa výnimiek zo zodpovednosti, ktoré mohli využiť poskytovatelia hostingových služieb uvedených v článku 14 smernice 2000/31, neumožňuje spresniť pojem „sprostredkovateľská služba“ v zmysle článku 3 písm. g) nariadenia 2022/2065.

37 Článok 14 smernice 2000/31 totiž stanovuje, že poskytovateľ hostingových služieb nemusí byť zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby, najmä ak nemá skutočnú vedomosť o „nezákonnej činnosti alebo informáciách“.

38 Je pravda, že Súdny dvor rozhodol v rozsudku z 12. júla 2011, L’Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474, body 112 a 113), že na to, aby poskytovateľ služby na internete mohol spadať do pôsobnosti článku 14 smernice 2000/31, je „podstatné, aby bol ‚poskytovateľom

sprostredkovateľských služieb‘ v zmysle, ktorý zamýšľal normotvorca v rámci oddielu 4 kapitoly II tejto smernice“. Rozhodol tak, že poskytovateľ služby na internete nie je takýmto sprostredkovateľom, ak namiesto toho, aby sa obmedzil na neutrálne poskytovanie tejto služby prostredníctvom čisto technického a automatického spracovania údajov poskytovaných svojimi klientmi, zohráva aktívnu úlohu takej povahy, ktorá mu umožňuje oboznámiť sa s týmito údajmi, alebo mať nad nimi kontrolu.

39 Súdny dvor však na jednej strane spresnil, že pri výklade článku 14 smernice 2000/31 zohľadnil kontext a ciele tejto smernice (rozsudok z 12. júla 2011, L’Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, bod 111). Uviedol tak, že oddiel 4 kapitoly II uvedenej smernice, ktorého súčasťou je jej článok 14, bol nazvaný „Zodpovednosť sprostredkovateľov poskytovateľov služieb“ a jeho cieľom bolo obmedziť prípady, v ktorých môže v súlade s príslušným vnútroštátnym právom v danej oblasti vzniknúť zodpovednosť poskytovateľov sprostredkovateľských služieb (rozsudok z 12. júla 2011, L’Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, bod 107). Následne tým, že obmedzil pojem „sprostredkovateľ poskytovateľov“, Súdny dvor chcel tiež obmedziť rozsah výnimiek zo zodpovednosti, ktoré mohli využiť poskytovatelia predmetných služieb.

40 Na druhej strane Súdny dvor odkázal na predchádzajúci rozsudok z 23. marca 2010, Google France a Google (C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, body 112 až 116), aby definoval pojem „sprostredkovateľ poskytovateľov“ v zmysle oddielu 4 kapitoly II smernice 2000/31. Z tohto rozsudku pritom vyplýva, že výklad tohto pojmu vychádza z odôvodnenia 42 tejto smernice, podľa ktorého „výnimky zo zodpovednosti ustanovené [najmä v článku 14 tejto smernice] sa vzťahujú len na prípady, kde činnosť poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti je obmedzená na technický proces prevádzky, pričom sa spresňuje, že „táto činnosť má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu“.

41 Z uvedeného vyplýva, že výklad pojmu „sprostredkovateľ poskytovateľov“ podaný Súdnym dvorom sa obmedzuje, ako to výslovne uviedol, „v zmysle, ktorý chcel normotvorca dosiahnuť v rámci oddielu 4 kapitoly II smernice [2000/31]“ (rozsudok z 12. júla 2011, L’Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, bod 112), a že tento výklad nemožno použiť na účely uplatnenia nariadenia 2022/2065, ktoré stanovuje, ako bolo uvedené v bodoch 31 až 35 vyššie, svoj vlastný režim zodpovednosti. Platí to o to viac, že článok 89 ods. 1 uvedeného nariadenia vypustil oddiel 4 kapitoly II smernice 2000/31, ktorý bol predmetom výkladu Súdneho dvora.

42 Okrem toho za predpokladu, že žalobkyňa mala v úmysle na pojednávaní tvrdiť, že z odôvodnenia 19 nariadenia 2022/2065 vyplýva, že judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa smernice 2000/31 by mala byť „prebratá“ na účely výkladu toho istého nariadenia, treba uviesť, že toto odôvodnenie sa týka rozdielov medzi tromi kategóriami sprostredkovateľských služieb, a to tými, ktoré sa týkajú obyčajného prenosu, kešingu a hostingu. Ak sa teda normotvorca Únie domnieval, že tieto tri kategórie sprostredkovateľských služieb musia podliehať osobitným pravidlám v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, neuviedol, že pojem „sprostredkovateľské služby“, ktorý Súdny dvor vymedzil s odkazom na odôvodnenie 42 smernice 2000/31, by sa mal zachovať na účely uplatňovania nariadenia 2022/2065.

43 Za týchto podmienok treba konštatovať, že platforma Zalando v rámci Partner Programm-u ukladá a šíri informácie poskytnuté príjemcami služby a na ich žiadosť.

44 Okrem toho sa netvrdí, že takáto činnosť ukladania a šírenia je len „nepodstatným a čisto vedľajším prvkom inej služby alebo nepodstatnou funkciou hlavnej služby, ktorý z objektívnych a technických dôvodov nemožno použiť bez tejto inej služby“. Samotná žalobkyňa naopak uvádza, že predaje uskutočnené v rámci Partner Programm-u predstavujú 37 % hrubej hodnoty výrobkov predávaných na platforme Zalando.

45 Za týchto podmienok treba konštatovať, že platforma Zalando je online platformou v zmysle článku 3 písm. i) nariadenia 2022/2065, pokiaľ na nej predávajúci v postavení tretích strán predávajú výrobky v rámci Partner Programm-u. To napokon uviedla aj žalobkyňa vo svojich pripomienkach k predbežným záverom Komisie, ako bolo uvedené v bode 7 vyššie.

46 Z toho vyplýva, že platforma Zalando je tiež sprostredkovateľskou službou a hostingovou službou v zmysle článku 3 písm. g) bodu iii) nariadenia 2022/2065.

47 Tento záver nemôže byť spochybnený inými tvrdeniami žalobkyne.

48 Po prvé žalobkyňa totiž tvrdí, že vzhľadom na kontroly, ktoré vykonáva, by sa s informáciami, ktoré získava od predávajúcich v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u, malo zaobchádzať rovnako ako s fotografmi, ktoré by mohla získať od fotografa, ktorého by si najala na účely priameho predaja svojich vlastných výrobkov v rámci služby Zalando Retail.

49 Stačí však uviesť, že podľa článku 3 písm. i) a k) nariadenia 2022/2065 je online platforma hostingovou službou, ktorá uchováva a verejne šíri informácie „na žiadosť príjemcu služby, ktorý [tieto] informácie poskytol“. Na jednej strane, ako uznala žalobkyňa na pojednávaní, fotograf, ako je opísaný v jej príklade, nie je príjemcom platformy Zalando, keďže nie je osobou používajúcou túto platformu v zmysle článku 3 písm. b) uvedeného nariadenia. Na druhej strane fotografie zhotovené týmto fotografom nie sú ukladané a šírené na uvedenej platforme na jeho žiadosť, ale z iniciatívy žalobkyne.

50 Na rozdiel od predávajúcich, ktorí sú tretími osobami v rámci Partner Programm-u, teda fotograf v príklade žalobkyne nevyužíva online platformu v zmysle článku 3 písm. i) nariadenia 2022/2065. Z toho vyplýva, že rozdielne zaobchádzanie s fotografiami zhotovenými fotografom a fotografiami poskytnutými predávajúcimi v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u vyplýva zo samotnej štruktúry uvedeného nariadenia, a v dôsledku toho nemôže spôsobiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

51 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že z rozsudku z 22. decembra 2022, Louboutin (Používanie označenia, ktoré porušuje práva duševného vlastníctva, v internetovom obchode) (C-148/21 a C-184/21, EU:C:2022:1016), vyplýva, že „používa“ v súlade s článkom 9 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1001 zo 14. júna 2017 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 154, 2017, s. 1) ochranné známky uvádzané na trh predávajúcimi v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u. V tejto súvislosti totiž spresňuje, že prezentácia ponúk je v rámci služby Zalando Retail a v rámci Partner Programm-u zhodná a že v dôsledku toho je zodpovedná za prípadné porušenia práv z ochranných známok vyplývajúce z predávania výrobkov v rámci Partner Programm-u.

52 Stačí však konštatovať, že otázka, či žalobkyňa používa ochranné známky uvádzané na trh predávajúcimi v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u v zmysle článku 9 ods. 2 nariadenia 2017/1001 je irelevantná na účely určenia, či platforma Zalando predstavuje alebo nepredstavuje online platformu v zmysle článku 3 písm. i) nariadenia 2022/2065.

53 Z uvedeného vyplýva, že prvá časť prvého žalobného dôvodu sa musí zamietnuť.

O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na tom, že PMP platformy Zalando je nižší ako 45 miliónov

54 V druhej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa, ktorú podporuje združenie bevh, Komisii vytýka, že sa nesprávne domnievala, že platforma Zalando mala PMP viac ako 45 miliónov. Spresňuje, že v súlade s článkom 3 písm. p) nariadenia 2022/2065 mala Komisia zohľadniť len aktívnych príjemcov tejto platformy, t. j. príjemcov služby, ktorí boli skutočne vystavení informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u, a nie tých, ktorí boli vystavení informáciám, ktoré sama poskytla v rámci služby Zalando Retail. Domnieva sa teda, že vzhľadom na nedostatok iných prostriedkov umožňujúcich identifikovať týchto aktívnych príjemcov bolo potrebné určiť ich počet s prihliadnutím na podiel predajov uskutočnených predávajúcimi v postavení tretích strán, a v dôsledku toho konštatovať, že PMP uvedenej platformy dosahoval len 30,836 milióna.

55 Komisia, ktorú podporuje organizácia EISi, spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

56 Podľa článku 3 písm p) nariadenia 2022/2065 aktívny príjemca online platformy je príjemca služby, ktorý využíva online platformu tak, že buď požiada online platformu, aby uložila informácie, alebo je vystavený informáciám, ktoré sa nachádzajú na online platforme a ktoré sa šíria prostredníctvom jej online rozhrania.

57 Okrem toho z článku 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 vyplýva, že Komisia určí za veľmi veľké online platformy také online platformy, ktorých hodnota PMP sa rovná 45 miliónom, alebo je vyššia, a to najmä na základe údajov poskytnutých poskytovateľmi týchto platforiem podľa článku 24 ods. 2 tohto nariadenia alebo na základe akýchkoľvek iných informácií, ktoré má Komisia.

58 V článku 24 ods. 2 nariadenia 2022/2065 sa napokon stanovuje, že do 17. februára 2023 a potom aspoň každých šesť mesiacov poskytovatelia uverejnia pre každú online platformu v časti svojho verejne dostupného online rozhrania informácie o mesačnom priemere aktívnych príjemcov služby v Únii, vypočítanom ako priemer za posledných šesť mesiacov, a to v súlade s metodikou stanovenou v delegovaných aktoch uvedených v článku 33 ods. 3 uvedeného nariadenia, ak boli tieto delegované akty prijaté.

59 Po prvé žalobkyňa v prejednávanej veci uverejnila 17. februára 2023 v časti svojho verejne dostupného online rozhrania informácie týkajúce sa priemerného mesačného počtu aktívnych príjemcov služby v Únii. Na jednej strane uviedla, že PMP platformy Zalando ako celku (t. j. vrátane Zalando Retail a Partner Programm-u) bol 83,341 milióna. Na druhej strane uviedla, že vzhľadom na to, že hrubá hodnota výrobkov predávaných v rámci Partner Programm-u zodpovedala 37 % hrubej hodnoty všetkých výrobkov predávaných na tejto platforme, PMP zodpovedajúci 37 % z 83,341 milióna je 30,836 milióna.

60 Po druhé treba rovnako ako Komisia konštatovať, že z článku 3 písm. p) nariadenia 2022/2065 vyplýva, že na to, aby bol príjemca služby kvalifikovaný ako aktívny príjemca online platformy, musí mať len kontakt s touto platformou, najmä tým, že je vystavený informáciám uloženým na online platforme a šíreným prostredníctvom jeho online rozhrania. Z tohto ustanovenia tak vyplýva, že pojem „aktívny príjemca online platformy“ sa neobmedzuje na osoby, ktoré uzavreli transakciu na platforme Zalando. Zahŕňa naopak všetky osoby, ktoré boli „vystavené“

informáciám poskytnutým predávajúcimi v postavení tretích strán, vrátane oboznámenia sa s názvom výrobkov, ktoré títo predajcovia predávajú v postavení tretích strán, ich výrobcom, opisom a fotografiami.

61 Tento výklad článku 3 písm. p) nariadenia 2022/2065 je okrem toho potvrdený odôvodnením 77 tohto nariadenia, v ktorom sa spresňuje, že príjemca môže byť vystavený informáciám len „ich prezeraním alebo počúvaním“ a že „sa zapojenie [aktívne používanie – *neoficiálny preklad*] neobmedzuje na interakciu s informáciami kliknutím, komentárom, prepojením, zdieľaní, nákupom alebo transakciou na online platforme“.

62 V tejto súvislosti na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, odôvodnenie 77 nariadenia 2022/2065 nemožno považovať za irelevantné na účely výkladu článku 3 písm. p) tohto nariadenia. Treba totiž pripomenúť, že hoci preambula aktu Únie môže spresniť obsah ustanovení tohto aktu a poskytuje výkladové prvky, ktoré môžu objasniť vôľu autora uvedeného aktu, nemá právnu záväznosť a nemožno sa jej dovolávať ani na účely odchýlenia sa od vlastných ustanovení dotknutého aktu, ani s cieľom výkladu týchto ustanovení, ktorý je v rozpore s ich znením (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2024, LEA, C-10/22, EU:C:2024:254, bod 51 a citovanú judikatúru). V prejednávanej veci však treba uviesť, že uvedené odôvodnenie sa obmedzuje na spresnenie obsahu uvedeného článku bez toho, aby sa od neho odchyľovalo alebo mu odporovalo, ako to navyše uznala žalobkyňa na pojednávaní, keďže aktívny príjemca môže byť „v kontakte“ s informáciami a „vystavený“ týmto informáciám, a to aj vtedy, keď s nimi nemá interakciu.

63 Po tretie treba poznamenať, ako vysvetľuje žalobkyňa, že v prípade niektorých výrobkov predávaných tak žalobkyňou, ako aj predávajúcimi v postavení tretích strán „prezentácia výrobkov je vždy jednotná a nezávislá od totožnosti dotknutého predávajúceho“. Spresňuje teda, že „existuje len jedna strana s detailmi výrobku, ktorá obsahuje rovnaké informácie a obrázky“ a že spotrebiteľ spozná totožnosť predávajúceho až pri výbere špecifikácií predmetného výrobku, ako je napríklad veľkosť v prípade oblečenia.

64 Hoci v tejto súvislosti žalobkyňa tvrdí, že „vo väčšine prípadov“ informácie týkajúce sa výrobkov predávaných tak žalobkyňou, ako aj predávajúcimi v postavení tretích strán, pochádzajú od nej, a nie od týchto predajcov, treba uviesť, že netvrdí, že by to bolo systematické.

65 Okrem toho nemožno vylúčiť, že spotrebitelia sa dozvedia o informáciách týkajúcich sa výrobkov predávaných výlučne predávajúcimi v postavení tretích strán predtým, ako sa napokon rozhodnú kúpiť iný výrobok predávaný priamo žalobkyňou.

66 Za týchto podmienok treba uviesť, že počet aktívnych príjemcov v zmysle článku 3 písm. p) nariadenia 2022/2065 nemožno určiť v závislosti od podielu predaja dosiahnutého predávajúcimi v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u. V dôsledku toho treba konštatovať, že žalobkyňa a združenie bevh sa nemôžu dôvodne domnievať, že platforma Zalando mala PMP vo výške 30,836 milióna, a v dôsledku toho, že tento PMP bol nižší ako prahová hodnota 45 miliónov uvedená v článku 33 ods. 1 uvedeného nariadenia.

67 Tento záver nie je spochybnený tvrdením žalobkyne, podľa ktorého článok 3 písm. p) nariadenia 2022/2065 stanovuje, že na to, aby mohol byť niekto kvalifikovaný ako aktívny príjemca online platformy, musí byť skutočne vystavený informáciám, a nestačí len to, že by im mohol byť vystavený. Stačí totiž konštatovať, že v súlade s článkom 24 ods. 2 uvedeného nariadenia prináleží žalobkyni, aby sama identifikovala osoby, ktoré boli skutočne vystavené uvedeným informáciám.

Keďže žalobkyňa tvrdí, že spomedzi 83,341 milióna osôb použitých na účely výpočtu PMP nebola schopná rozlíšiť osoby, ktoré boli skutočne vystavené informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán, od tých, ktoré neboli vystavené v týmto informáciám, treba konštatovať, že Komisia sa dôvodne domnievala, že všetky uvedené osoby sa mali považovať za skutočne vystavené uvedeným informáciám. Z toho vyplýva, že Komisia sa tiež dôvodne domnievala, že PMP platformy Zalando bol 83,341 milióna.

68 Okrem toho v rozsahu, v akom sa žalobkyňa domnieva, že napadnuté rozhodnutie porušuje zásadu proporcionality z dôvodu, že podľa odôvodnenia Komisie v tomto rozhodnutí mala byť platforma Zalando označená za veľmi veľkú online platformu aj za predpokladu, že „99,99 % informácií“ verejne šírených pochádza od žalobkyne, stačí konštatovať, že netvrdí, že tento predpoklad skutočne zodpovedá skutočnosti. Naopak, ako bolo uvedené v bode 44 vyššie, tvrdí, že predaj uskutočnený v rámci Partner Programm-u predstavuje 37 % hrubej hodnoty výrobkov predávaných na platforme Zalando, čo naznačuje, že informácie pochádzajúce od predávajúcich v postavení tretích strán predstavovali významnú časť informácií šírených na tejto platforme.

69 Okrem toho žalobkyňa nespresňuje dôvod, prečo šírenie informácií pochádzajúcich od predávajúcich v postavení tretích strán, ktoré v jej príklade predstavujú len 0,01 % informácií šírených na platforme Zalando, nepredstavuje menej významnú alebo čisto vedľajšiu charakteristiku tejto platformy v zmysle článku 3 písm. i) nariadenia 2022/2065.

70 Z uvedeného vyplýva, že druhú časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť, a v dôsledku toho aj uvedený žalobný dôvod ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na námietke nezákonnosti článku 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia

71 V rámci druhého žalobného dôvodu žalobkyňa namieta nezákonnosť článku 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia. Tento odvolací dôvod pozostáva z troch častí.

72 V prvej časti žalobkyňa v podstate tvrdí, že článok 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu právnej istoty.

73 V druhej a tretej časti žalobkyňa tvrdí, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania a zásadu proporcionality, v uvedenom poradí.

O prvej časti druhého žalobného dôvodu založenej na tom, že článok 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu právnej istoty

74 V prvej časti druhého žalobného dôvodu žalobkyňa, ktorú podporuje združenie bevh, tvrdí, že článok 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu právnej istoty z dôvodu, že pojem „aktívny príjemca online platformy“ nie je dostatočne presný, a preto označenie za veľmi veľkú online platformu nie je dostatočne predvídateľné.

75 Komisia, ktorú podporujú Parlament, Rada a organizácia EISi, spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

76 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada právnej istoty najmä vyžaduje, aby právna úprava bola jasná a presná, tak, aby osoby podliehajúce súdnej právomoci mohli bez pochybností poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať [rozsudky z 10. januára 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, bod 68, a z 8. marca 2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Priamy účinok), C-205/20, EU:C:2022:168, bod 46]. Táto požiadavka je osobitne prísna v prípade, ak môže mať právna úprava finančné následky (pozri rozsudok z 29. apríla 2021, Banco de Portugal a i., C-504/19, EU:C:2021:335, bod 52 a citovanú judikatúru), ako je to v prípade nariadenia 2022/2065.

77 Zásada právnej istoty však nevyžaduje, aby každá norma vylúčila akékoľvek pochybnosti pri jej výklade. Naopak ide o to, či predmetný právny akt trpí takou neurčitosťou, ktorá vytvára prekážku tomu, aby sa mohli s dostatočnou určitosťou vyriešiť prípadné pochybnosti o rozsahu alebo význame ustanovenia (návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci FCD a FMB, C-106/14, EU:C:2015:93, bod 55; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 14. apríla 2005, Belgicko/Komisia, C-110/03, EU:C:2005:223, bod 31). Zásadu právnej istoty teda nemožno porušiť len z dôvodu, že súd Únie musí použiť iné metódy výkladu, než je doslovný výklad ustanovenia so všeobecnou pôsobnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. septembra 2021, Irish Ferries, C-570/19, EU:C:2021:664, bod 167).

78 Okrem toho podľa judikatúry Súdneho dvora okolnosť, že ustanovenie nepredpisuje konkrétnu metódu alebo postup, neznamená, že je v rozpore so zásadou právnej istoty (pozri rozsudok z 22. februára 2022, Stichting Rookpreventie Jeugd a i., C-160/20, EU:C:2022:101, bod 43 a citovanú judikatúru). Za takýchto okolností totiž prislúcha dotknutému orgánu alebo subjektom, aby si zvolili spoľahlivú metódu, ktorá môže zabezpečiť dodržanie požiadavky vyplývajúcej z tohto ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2019, Planta Tabak (C-220/17, EU:C:2019:76, bod 33).

– *Úvodné poznámky*

79 V prejednávanej veci treba podobne ako Komisia uviesť, že pojem „aktívny príjemca online platformy“ sa má uplatňovať na širokú škálu situácií. Z článku 3 písm. i) a odôvodnenia 13 nariadenia 2022/2065 totiž vyplýva, že pojem „online platforma“ zahŕňa tak sociálne siete, ako aj trhoviská. Žalobkyňa okrem toho uznáva existenciu „veľkej rozmanitosti online platforiem“, ktoré „sa odlišujú… povahou služieb, ktoré ponúkajú“. Pojem „aktívny príjemca online platformy“ tak musí byť schopný prispôsobiť sa rôznym typom online platforiem, ktoré môžu vystavovať rôzne druhy obsahu vrátane zvukového a vizuálneho obsahu, rôznymi spôsobmi, napríklad použitím internetovej stránky alebo aplikácie, alebo podmienením prístupu k tomuto obsahu predchádzajúcim prihlásením sa a otvorením účtu.

80 Za týchto podmienok treba konštatovať, že pokiaľ ide o význam a obsah pojmu „aktívny príjemca online platformy“, je mu vlastný určitý stupeň neistoty (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 14. apríla 2005, Belgicko/Komisia, C-110/03, EU:C:2005:223, bod 31).

– *O existencii rôznych metód výpočtu PMP online platforiem*

81 Žalobkyňa a združenie bevh tvrdia, že vzhľadom na nepresnosť pojmu „aktívny príjemca online platformy“ Komisia a poskytovatelia online platforiem v praxi prijali rôzne metódy na výpočet ich PMP.

82 V prvom rade žalobkyňa naznačuje, že poskytovatelia podceňujú PMP svojich online platforiem.

83 Po prvé žalobkyňa tvrdí, že poskytovatelia online platforiem nezohľadnili internetové adresy (IP adresy), ktoré napriek tomu, že sa nachádzali v Únii, sa nenachádzali v členskom štáte, v ktorom títo poskytovatelia pôsobili alebo do ktorého mohli byť ich výrobky doručené. V tejto súvislosti dodáva, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 sa obmedzuje na odkaz na aktívnych príjemcov v Únii, pričom nespresňuje, či ide o tých, ktorí majú bydlisko alebo obvyklý pobyt v Únii, alebo o tých, ktorí majú s Úniou iný „územný vzťah“.

84 V tejto súvislosti treba na jednej strane uviesť, že tvrdenie žalobkyne sa zdá byť založené na nemeckom znení článku 2 ods. 1 nariadenia 2022/2065, podľa ktorého sa toto nariadenie uplatňuje najmä na sprostredkovateľské služby ponúkané príjemcom služby, ako sú fyzické osoby, ktoré majú svoj „Sitz“ (domicil) v Únii. Ostatné jazykové verzie tohto ustanovenia sa však obmedzujú na požiadavku, aby sa títo príjemcovia služby „nachádzali“ v Únii, bez ďalších spresnení.

85 Podľa ustálenej judikatúry formulácia použitá v jednej z jazykových verzií ustanovenia práva Únie sa nemôže chápať ako jediný základ na výklad tohto ustanovenia, prípadne sa nemôže považovať za ustanovenie, ktoré má prednosť pred inými jazykovými verziami (rozsudky z 21. marca 2024, Cobult, C-76/23, EU:C:2024:253, bod 25, a zo 17. januára 2023, Španielsko/Komisia, C-632/20 P, EU:C:2023:28, bod 40).

86 Za týchto podmienok treba konštatovať, že relevantné je len miesto, kde sa nachádzajú príjemcovia predmetnej služby, ak sú vystavení informáciám uloženým online platformou, bez ohľadu na miesto ich bydliska alebo obvyklého pobytu. Na rozdiel od toho, čo tvrdila žalobkyňa na pojednávaní, z rôznych jazykových verzií článku 2 ods. 1 nariadenia 2022/2065 ako celku teda nevyplýva, že normotvorca Únie mal na účely uplatnenia tohto ustanovenia vymedziť pojem „domicil“. Navyše z bodu 41 žaloby vyplýva, že žalobkyňa správne vyložila uvedené ustanovenie na účely výpočtu PMP platformy Zalando, keďže zohľadnila len miesto, z ktorého boli navštívené internetové stránky a aplikácie týkajúce sa tejto platformy.

87 Na druhej strane žiadna z jazykových verzií článku 2 ods. 1 nariadenia 2022/2065 neumožňuje vylúčiť príjemcov služby z dôvodu, že hoci sa nachádzajú v Únii, nachádzajú sa v členskom štáte, v ktorom poskytovateľ online platformy nepôsobí alebo do ktorého jeho výrobky nemožno doručiť.

88 Z uvedeného vyplýva, ako uvádza Komisia, že správanie opísané žalobkyňou na účely výpočtu PMP online platformy je v rozpore s nariadením 2022/2065. V dôsledku toho skutočnosť, aj keby bola preukázaná, že niektorí poskytovatelia online platforiem sa správali takýmto spôsobom, neumožňuje preukázať porušenie zásady právnej istoty z dôvodu nepresnosti pojmu „aktívny príjemca online platformy“ v uvedenom nariadení.

89 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že poskytovatelia online platforiem zohľadňujú aktívnych príjemcov len na svojich internetových stránkach, ale nie na svojich zodpovedajúcich aplikáciách. Okrem toho tvrdí, že poskytovatelia online platforiem, na ktorých je dostupný tak ich obsah, ako aj obsah predávajúcich, ktorí sú tretími stranami, zohľadňujú len „príjemcov obsahu tretích strán“, a to aj vtedy, keď títo poskytovatelia prezentujú svoj vlastný obsah na tom istom rozhraní. Tvrdí tiež, že poskytovatelia online platforiem nezohľadňujú aktívnych príjemcov, ktorí neakceptujú používanie súborov cookies. Okrem toho navrhuje, aby poskytovatelia online platforiem, ktoré môžu používať len prihlásené osoby, ale ktorých obsah je prístupný aj neprihláseným osobám, nezohľadňovali

tieto posledné uvedené osoby. Napokon tvrdí, že poskytovatelia online platforiem považujú aktívnych príjemcov za boty, ak zostávajú nečinní počas 30 minút, a že v dôsledku toho ich títo poskytovatelia nezohľadňujú na účely výpočtu PMP.

90 Treba však poznamenať, že správanie, ktoré takto opisuje žalobkyňa, je v rozpore aj s nariadením 2022/2065, čo napokon žalobkyňa uznala na pojednávaní, a že v dôsledku toho nemôže preukázať nedostatok presnosti uvedeného nariadenia.

91 Na jednej strane sa totiž v odôvodnení 77 nariadenia 2022/2065 uvádza, že príjemca služby „by sa… mal podľa možnosti započítať len raz“, že toto nariadenie „nevyžaduje, aby poskytovatelia online platforiem… osobitne sledovali jednotlivcov online“ a že ak sú poskytovatelia „schopní“ „bez ďalšieho spracovania osobných údajov a sledovania nezohľadňovať automatizovaných používateľov, ako sú boty alebo extrakcia dát, môžu tak urobiť“. Nemožno však z toho vyvodiť, že títo poskytovatelia môžu na účely výpočtu PMP nezohľadniť niektorých aktívnych príjemcov z dôvodu, že niektorí odmietli používanie súborov cookies a že nie je potrebné započítať boty.

92 Z odôvodnenia 77 nariadenia 2022/2065 naopak vyplýva, že od poskytovateľov online platforiem sa môže vyžadovať, aby započítali boty, ak ich nie sú schopní vylúčiť bez ďalšieho spracúvania osobných údajov alebo sledovania, ako aj to, aby započítali viackrát toho istého aktívneho príjemcu, hoci je cieľom „podľa možnosti“ započítať aktívnych príjemcov len raz. Títo poskytovatelia tak môžu byť za určitých okolností vedení k nadhodnoteniu PMP svojej online platformy v súlade s uvedeným nariadením. Naproti tomu im toto nariadenie neumožňuje podhodnocovať uvedený počet. Ako vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 78 vyššie, uvedeným poskytovateľom prináleží najmä vybrať spoľahlivú metódu, ktorá môže zabezpečiť dodržanie požiadavky nepodhodnocovať dotknutý počet.

93 Skutočnosť, na ktorú poukazuje žalobkyňa, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 uvádza PMP, a nie priemerný mesačný počet konzultácií dotknutej online platformy, nemôže spochybniť tento záver. Toto ustanovenie, ako sa vykladá s prihliadnutím na odôvodnenie 77 tohto nariadenia, totiž nevedie k započítaniu všetkých týchto konzultácií, hoci by mohlo viesť k nadhodnoteniu počtu aktívnych príjemcov dotknutej online platformy.

94 Na druhej strane, ako bolo pripomenuté v bode 60 vyššie, na to, aby bol príjemca služby kvalifikovaný ako aktívny príjemca online platformy v zmysle článku 3 písm. p) nariadenia 2022/2065, musí byť len v kontakte s touto platformou, najmä tým, že je vystavený informáciám uloženým touto platformou a šíreným prostredníctvom jej online rozhrania.

95 Z uvedeného vyplýva, že poskytovateľ online platformy nemôže na účely výpočtu PMP vylúčiť príjemcov služby, ktorí napriek tomu, že boli vystavení informáciám uloženým na tejto platforme, nie sú na nej prihlásení, neuzavreli v nej žiadne transakcie, určitý čas zostali nečinní, odmietli používanie súborov cookies alebo sa pripojili na platformu prostredníctvom aplikácie.

96 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že poskytovatelia online platforiem sa obávajú, že viackrát započítajú toho istého aktívneho príjemcu, ak sa spoľahnú len na počet konzultácií svojich online platforiem. Dodáva, že počet týchto duplikátov hodnotia odlišným spôsobom. Takéto okolnosti však nemôžu preukázať porušenie zásady právnej istoty z dôvodu nepresnosti pojmu „aktívny príjemca online platformy“ v nariadení 2022/2065.

97 V treťom rade žalobkyňa tvrdí, že poskytovatelia nezverejňujú PMP svojich online platforiem, ale len uvádzajú, že tento počet je nižší ako 45 miliónov, z dôvodu, že článok 24 ods. 2 nariadenia 2022/2065 im ukladá len povinnosť zverejňovať „informácie o priemernom mesačnom počte aktívnych príjemcoch“, a nie PMP ako taký. Takáto okolnosť však nemôže preukázať porušenie zásady právnej istoty z dôvodu nepresnosti pojmu „aktívny príjemca online platformy“ v uvedenom nariadení.

98 Vo štvrtom rade žalobkyňa tvrdí, že poskytovatelia online platforiem započítavajú na účely výpočtu PMP len príjemcov služby, ktorí na nich zostávajú dostatočne dlho. Spresňuje, že stanovená minimálna dĺžka sa v závislosti od dotknutého poskytovateľa pohybuje od 3 do 45 sekúnd a že výber tejto dĺžky trvania môže mať významný vplyv na výpočet PMP ich online platforiem.

99 V tejto súvislosti je nepochybne nesporné, že PMP online platformy sa môže líšiť v závislosti od toho, či je stanovená minimálna dĺžka trvania 3 sekundy alebo 45 sekúnd, počas ktorej musia príjemcovia služby zostať na tejto platforme na to, aby boli započítaní ako aktívni príjemcovia.

100 V odôvodnení 77 nariadenia 2022/2065 sa však uvádza, že výpočet PMP, a teda počtu osôb vystavených informáciám uloženým online platformou, môže závisieť od „povah[y] služby a spôsob[u] interakcie príjemcov služby s ňou“. Okolnosť, že toto nariadenie nestanovuje abstraktne a pre všetky online platformy minimálnu dĺžku trvania, ktorú musia poskytovatelia týchto platforiem stanoviť na účely výpočtu PMP, teda nestačí na preukázanie toho, že neumožňuje konkrétne určiť PMP online platformy vzhľadom na charakteristiky vlastné tejto platforme.

101 Navyše treba rovnako ako Komisia poznamenať, že žalobkyňa netvrdí, že by v prejednávanej veci nemohla určiť predmetnú minimálnu dĺžku trvania pri výpočte PMP platformy Zalando. Z jej argumentácie naopak vyplýva, že stanovila minimálnu dĺžku trvania 10 sekúnd, a to aj pokiaľ ide o počet 83,341 milióna, ktorý nakoniec použila Komisia. Okrem toho nerozvinula žiadnu argumentáciu, ktorá by mala preukázať, že vzhľadom na vlastnosti tejto platformy takáto dĺžka trvania neumožňovala domnievať sa, že príjemca služby mohol byť vystavený informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán a že táto dĺžka trvania bola zvolená svojvoľne s jediným cieľom, a to splniť povinnosť uverejnenia uvedenú v článku 24 ods. 2 nariadenia 2022/2065.

102 V piatom rade združenie bevh tvrdí, že niektorí aktívni príjemcovia nie sú nevyhnutne vystavení informáciám uloženým online platformou, v dôsledku čoho poskytovatelia online platforiem musia mať možnosť vykonať „úpravy“ na účely výpočtu svojho PMP. Okrem toho uvádza, že Komisia pripúšťa, že žalobkyňa mohla v prejednávanej veci vykonať takéto úpravy najmä s cieľom nezapočítať viackrát toho istého aktívneho príjemcu alebo nezapočítať „neúmyselné používanie“ platformy Zalando, ktoré neznamenalo skutočné vystavenie sa obsahu uloženému na tejto platforme. Tvrdí však, že v nariadení 2022/2065 nie sú taxatívne uvedené úpravy, ktoré by boli povolené. Vytýka tak normotvorcovi Únie, že definoval pojem „aktívny príjemca online platformy“ odkazom na pojem „vystavenie“, hoci tento pojem je tiež nepresný.

103 V tejto súvislosti na jednej strane z článku 3 písm. p) nariadenia 2022/2065 vyplýva, že aktívnym príjemcom online platformy je buď osoba, ktorá žiada túto platformu o uloženie informácií, alebo osoba, ktorá je vystavená týmto informáciám prostredníctvom rozhrania uvedenej platformy. Z toho vyplýva, že na to, aby bol spotrebiteľ započítaný ako aktívny príjemca platformy Zalando, musel byť v prejednávanej veci nevyhnutne vystavený informáciám uloženým na tejto platforme

na žiadosť predávajúcich v postavení tretích strán. Na rozdiel od toho, čo tvrdí združenie bevh, teda nie je možné identifikovať medzi aktívnymi príjemcami spotrebiteľov, ktorí neboli vystavení uvedeným informáciám. V dôsledku toho, hoci bolo možné „upraviť“ počet konzultácií alebo počet príjemcov služby s cieľom určiť počet spotrebiteľov, ktorí sa mali započítať ako aktívni príjemcovia tejto platformy, nemal sa upraviť počet aktívnych príjemcov na účely výpočtu jej PMP.

104 Na druhej strane treba uviesť, že úpravy, na ktoré sa odvoláva združenie bevh, v skutočnosti smerovali k tomu, aby sa viackrát nezapočítaval ten istý aktívny príjemca alebo aby sa započítali osoby nachádzajúce sa na platforme Zalando neúmyselne a bez toho, aby boli skutočne vystavené informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán. V dôsledku toho a na rozdiel od toho, čo tvrdí združenie bevh, nemožno z uvedeného vyvodiť, že Komisia uznala, že aktívni príjemcovia nemuseli byť vystavení informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán. Združenie bevh napokon nepodložilo svoje tvrdenie, že pojem „vystavenie“ nie je dostatočne presný, najmä vzhľadom na vysvetlenia uvedené v odôvodnení 77 nariadenia 2022/2065.

105 V šiestom rade žalobkyňa tvrdí, že samotná Komisia použila na výpočet PMP platformy Zalando odlišné metódy. Uvádza tak, že Komisia rozhodnutím z 27. septembra 2023, ktoré nasledovalo po napadnutom rozhodnutí, stanovila výšku poplatku za dohľad, ktorý mala zaplatiť podľa článku 43 nariadenia 2022/2065. Konštatuje, že Komisia sa teda domnievala, že PMP uvedenej platformy dosahoval len 47,5 milióna, a nie viac ako 83,341 milióna, ako uviedla v napadnutom rozhodnutí. Analogicky konštatuje významný rozdiel medzi údajmi uverejnenými inými poskytovateľmi veľmi veľkých online platforiem podľa článku 24 ods. 2 uvedeného nariadenia a tými, ktoré použila Komisia na účely výpočtu tohto poplatku.

106 Po prvé treba v tejto súvislosti poznamenať, že v článku 43 nariadenia 2022/2065 sa okrem iného stanovuje, že poskytovatelia sprostredkovateľských služieb určení ako veľmi veľké online platformy musia Komisii platiť poplatok za dohľad. Celková výška tohto poplatku zodpovedá každý rok odhadu nákladov, ktoré bude musieť znášať v súvislosti s plnením úloh, ktoré jej zveruje uvedené nariadenie.

107 Okrem toho článok 4 ods. 1 a 2 delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) 2023/1127 z 2. marca 2023, ktorým sa nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2022/2065 dopĺňa o podrobné metodiky a postupy týkajúce sa poplatkov za dohľad, ktoré Komisia účtuje poskytovateľom veľmi veľkých online platforiem a veľmi veľkých internetových vyhľadávačov (Ú. v. EÚ L 149, 2023, s. 16), stanovuje, že základná výška poplatku za dohľad sa má rozdeliť medzi dotknutých poskytovateľov sprostredkovateľských služieb najmä na základe ich PMP. Toto ustanovenie tiež stanovuje, že Komisia môže vychádzať najmä z PMP uverejneného na základe článku 24 ods. 2 uvedeného nariadenia poskytovateľom dotknutej veľmi veľkej online platformy alebo z „akýchkoľvek iných informácií“ dostupných k 31. augustu roka, za ktorý sa má uvedený poplatok zaplatiť.

108 V dôsledku toho treba uviesť, že článok 4 nariadenia 2023/1127 výslovne stanovuje možnosť Komisie vychádzať z iných zdrojov informácií, ako sú údaje pochádzajúce od tretích podnikov, a teda použiť na účely výpočtu základnej výšky poplatku za dohľad iný PMP, než je ten, ktorý žalobkyňa uverejnila 17. februára 2023 na základe článku 24 ods. 2 tohto nariadenia, na účely určenia platformy Zalando za veľmi veľkú online platformu. V tejto súvislosti z bodu 67 vyššie vyplýva, že Komisia bola oprávnená v napadnutom rozhodnutí použiť PMP 83,341 milióna, ktorý žalobkyňa uverejnila na základe tohto posledného uvedeného ustanovenia.

109 Po druhé je pravda, že Komisia v rozhodnutí z 27. septembra 2023, ako aj vo svojom oznámení žalobkyni pred prijatím tohto rozhodnutia a uvedenom v článku 6 ods. 3 nariadenia 2023/1127 uviedla, že na účely určenia PMP platformy Zalando preferovala vychádzať z údajov pochádzajúcich od tretích podnikov než z údajov pochádzajúcich od žalobkyne. Uviedla, že voľba vychádzať z údajov tretích podnikov bola odôvodnená tým, aby bolo možné prijať spoločnú metódu výpočtu pre všetkých 19 sprostredkovateľských služieb podliehajúcich poplatku za dohľad v roku 2023, a teda spravodlivo rozdeliť sumu medzi poskytovateľov týchto služieb v súlade so zásadou rovnosti zaobchádzania. Domnievala sa teda, že PMP platformy Zalando predstavuje už len 47,5 milióna.

110 Treba však konštatovať, že Komisia tiež uznala, že údaje tretích podnikov boli len odhadmi, ktoré sú svojou povahou menej spoľahlivé ako údaje pochádzajúce od samotných platforiem, čo žalobkyňa nespochybňuje. Bez ohľadu na zákonnosť rozhodnutia z 27. septembra 2023, ktoré nie je predmetom prejednávanej žaloby, treba uviesť, že skutočnosť, že Komisia vychádzala z najspoľahlivejších údajov na určenie PMP v napadnutom rozhodnutí, nemôže preukázať, že pojem „aktívny príjemca online platformy“ nie je dostatočne presný z hľadiska zásady právnej istoty. Z toho vyplýva, že takáto skutočnosť nemôže spochybniť zákonnosť tohto posledného uvedeného rozhodnutia, a to tým viac, že Komisia v rozhodnutí z 27. septembra 2023 stanovila PMP vyšší než 45 miliónov.

111 V dôsledku toho treba konštatovať, že žalobkyňa a združenie bevh nemôžu dôvodne tvrdiť, že existencia rôznych metód výpočtu PMP platforiem môže preukázať, že článok 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu právnej istoty.

– *O ďalších tvrdeniach žalobkyne a združenia bevh*

112 V prvom rade žalobkyňa uvádza, že článok 33 ods. 3 nariadenia 2022/2065 stanovuje, že „Komisia môže po porade s výborom prijať delegované akty… na doplnenie ustanovení tohto nariadenia stanovením metodiky výpočtu [PMP] na účely [článku 33 ods. 1] a článku 24 ods. 2 [uvedeného nariadenia], pričom sa zabezpečí, aby metodika zohľadňovala trhový a technologický vývoj“.

113 Zároveň však treba pripomenúť, že nie je potrebné, aby samotný legislatívny akt poskytoval spresnenia technickej povahy, pretože normotvorca Únie môže využiť všeobecný právny rámec, ktorý sa má prípadne spresniť neskôr [rozsudok zo 4. októbra 2024, Litva a i./Parlament a Rada (Balík mobility), C-541/20 až C-555/20, EU:C:2024:818, bod 160]. Okrem toho, ako vyplýva z bodu 78 vyššie, v prípade neexistencie takýchto spresnení môže dotknutým hospodárskym subjektom prináležať, aby si zvolili spoľahlivú metódu, ktorá môže zabezpečiť dodržiavanie požiadaviek vyplývajúcich z tohto legislatívneho aktu.

114 V dôsledku toho na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, okolnosť, že nariadenie 2022/2065 stanovuje možnosť Komisie prijať delegovaný akt, nemôže stačiť na preukázanie toho, že v prípade neexistencie takéhoto delegovaného aktu nejednoznačnosť tohto nariadenia spôsobuje, že jeho uplatňovanie porušuje zásadu právnej istoty.

115 Okrem toho v rozsahu, v akom sa združenie bevh dovoláva nezákonnosti článku 33 ods. 3 nariadenia 2022/2065 z dôvodu, že toto ustanovenie v rozpore s článkom 290 ods. 1 ZFEÚ stanovuje prijatie delegovaného aktu, ktorý sa neobmedzuje na doplnenie alebo zmenu nepodstatných prvkov uvedeného nariadenia, stačí pripomenúť, že predmetom námietky nezákonnosti môžu byť len ustanovenia všeobecne záväzného aktu, ktoré tvoria základ

napadnutého individuálneho rozhodnutia alebo ktoré majú priamu právnu súvislosť s týmto rozhodnutím, ale že námietka nezákonnosti podaná proti všeobecne záväznému aktu, v súvislosti s ktorým uvedené rozhodnutie nepredstavuje vykonávacie opatrenie, je neprípustná (pozri rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, body 69 a 70 a citovanú judikatúru).

116 Treba však konštatovať, že článok 33 ods. 3 nariadenia 2022/2065 nemá žiadnu priamu právnu súvislosť s napadnutým rozhodnutím. Keďže totiž Komisia neprijala delegovaný akt, ako to umožňuje toto ustanovenie, nemohla uplatniť metódu, ktorá bola v ňom uvedená na účely výpočtu PMP platformy Zalando. V dôsledku toho musí byť takáto námietka nezákonnosti zamietnutá ako neprípustná, a to bez ohľadu na jej oneskorené podanie uvádzané Komisiou.

117 V druhom rade žalobkyňa konštatuje, že nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2022/1925 zo 14. septembra 2022 o súťažeschopných a spravodlivých trhoch digitálneho sektora a o zmene smerníc (EÚ) 2019/1937 a (EÚ) 2020/1828 (akt o digitálnych trhoch) (Ú. v. EÚ L 265, 2022, s. 1), obsahuje prílohu, ktorej cieľom je spresniť metodiku identifikácie a určenia počtu „aktívnych koncových používateľov“. Táto okolnosť však nie je relevantná pre určenie, či nariadenie 2022/2065 dostatočne presne vymedzuje pojem „aktívny príjemca online platformy“ z hľadiska zásady právnej istoty.

118 Za týchto okolností treba konštatovať, že ani žalobkyňa, ani združenie bevh nepredložili dôkaz, na základe ktorého by bolo možné domnievať sa, že spresnenia uvedené v nariadení 2022/2065 neboli dostatočné na to, aby bolo možné s prihliadnutím na všetky okolnosti prejednávanej veci, a najmä osobitosti predmetnej platformy určiť počet osôb, ktoré boli vystavené informáciám uloženým na tejto platforme a šíreným touto platformou, a určiť ich priemerný počet za šesť mesiacov.

119 Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa a združenie bevh nemôžu dôvodne tvrdiť, že článok 33 ods. 1 a 4 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu právnej istoty.

120 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť prvú časť druhého žalobného dôvodu.

O druhej časti druhého žalobného dôvodu založenej na tom, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania

121 V druhej časti druhého žalobného dôvodu sa žalobkyňa, ktorú podporuje združenie bevh, domnieva, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania z dôvodu, že zaobchádza rozdielne s porovnateľnými online platformami a zároveň zaobchádza rovnako s rozdielnymi online platformami.

122 Komisia, ktorú podporujú Parlament, Rada a organizácia EISi, spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

123 Zásada rovnosti zaobchádzania zakotvená v článku 20 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a aby sa s rozdielnymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri rozsudok z 23. novembra 2023, Seven.One Entertainment Group, C-260/22, EU:C:2023:900, bod 45 a citovanú judikatúru). Podľa ustálenej judikatúry na to, aby

bolo možné určiť, či ide o porušenie uvedenej zásady, treba najmä zohľadniť predmet a cieľ sledovaný ustanovením, o ktorom sa tvrdí, že ju porušuje (pozri rozsudok zo 6. septembra 2018, Piessevaux/Rada, C-454/17 P, neuverejnený, EU:C:2018:680, bod 79 a citovanú judikatúru).

124 Okrem toho v oblasti, v ktorej má normotvorca Únie širokú mieru voľnej úvahy, je zásada rovnosti zaobchádzania porušená len vtedy, ak tento normotvorca pristúpi k svojvoľnému alebo zjavne neprimeranému rozlišovaniu vo vzťahu k cieľu sledovanému predmetnou právnou úpravou (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júla 2022, Komisia/VW a i., C-116/21 P až C-118/21 P, C-138/21 P a C-139/21 P, EU:C:2022:557, bod 127, a z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, bod 48).

125 V prvom rade žalobkyňa v prejednávanej veci tvrdí, že nedostatočná presnosť pojmu „aktívny príjemca online platformy“ vedie poskytovateľov online platforiem a Komisiu k tomu, aby určili PMP rozdielne v závislosti od dotknutej online platformy.

126 Na jednej strane však, ako vyplýva z bodov 118 a 119 vyššie, ani žalobkyňa, ani združenie bevh nepreukázali, že spresnenia uvedené v nariadení 2022/2065 boli nedostatočné na to, aby bolo možné určiť PMP online platformy. Na druhej strane žalobkyňa neidentifikuje žiadnu online platformu porovnateľnú s platformou Zalando, ktorú by Komisia neoznačila za veľmi veľkú online platformu z dôvodu údajnej nejednoznačnosti uvedeného nariadenia.

127 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že poskytovatelia online platforiem by nemuseli byť nikdy nútení oznamovať informácie týkajúce sa PMP svojich online platforiem Komisii alebo koordinátorovi digitálnych služieb v členskom štáte miesta usadenia podľa článku 24 ods. 3 nariadenia 2022/2065, ak o to nepožiadajú. Konštatuje však, že poskytovatelia online platforiem majú konkurenčnú výhodu, ak ich online platformy nie sú označené za veľmi veľké online platformy. Z toho vyvodzuje, že uvedení poskytovatelia by mohli mať nárok na takúto výhodu v prípade, že by úmyselne alebo neúmyselne podhodnotili počet aktívnych príjemcov alebo ak by porušili svoju povinnosť uverejniť informácie týkajúce sa PMP na základe článku 24 ods. 2 tohto nariadenia. V tejto súvislosti spresňuje, že hoci normotvorca Únie stanovil možnosť Komisie uložiť pokuty poskytovateľom, ktorých online platformy ešte neboli označené za veľmi veľké online platformy, za porušenie uvedeného nariadenia, nestanovil „kompenzačnú platbu“ na kompenzáciu „konkurenčnej nevýhody“ spôsobenej poskytovateľom, ktorých platformy už boli označené za veľmi veľké online platformy.

128 Treba však uviesť, že v článku 24 ods. 2 nariadenia 2022/2065 sa od poskytovateľov vyžaduje, aby pre každú zo svojich online platforiem uverejnili informácie o priemernom mesačnom počte ich aktívnych príjemcov, a to do 17. februára 2023 a potom aspoň každých šesť mesiacov.

129 Na jednej strane okolnosť, aj keby bola preukázaná, že poskytovatelia online platforiem porušili článok 24 ods. 2 nariadenia 2022/2065, nemôže preukázať, že článok 33 ods. 1 tohto nariadenia porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania. Okrem toho žalobkyňa nevysvetľuje dôvod, prečo je pokuta stanovená v článku 74 tohto nariadenia, ktorú môže Komisia uložiť v prípade takéhoto porušenia, nedostatočná na kompenzáciu údajnej „konkurenčnej nevýhody“ spôsobenej iným poskytovateľom, ktorých platformy boli vzhľadom na to, že dodržali článok 24 ods. 2 nariadenia, označené za veľmi veľké online platformy.

130 Na druhej strane, hoci je pravda, že podľa článku 24 ods. 3 nariadenia 2022/2065 môže Komisia požiadať poskytovateľov online platforiem, aby jej poskytli doplňujúce informácie k informáciám uvedeným v článku 24 ods. 2 tohto nariadenia, treba uviesť, že samotná okolnosť, že toto

ustanovenie priznáva Komisii v tejto súvislosti priestor na voľnú úvahu, neumožňuje domnievať sa, že Komisia nevyhnutne uplatní svoju voľnú úvahu v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania.

131 V treťom rade žalobkyňa uvádza, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 zohľadňuje na účely označenia za veľmi veľké online platformy len PMP, a nie povahu dotknutých online platforiem, ani riziká pre spoločnosť, ktoré môžu predstavovať. Tvrdí však, že na rozdiel od sociálnych sietí by sa na trhoviská nemali vzťahovať dodatočné povinnosti uložené veľmi veľkým online platformám podľa tohto ustanovenia. Okrem toho sa domnieva, že platforma Zalando, na ktorej iba predávajúci v postavení tretích strán, ktorých vybrala, môžu predávať výrobky, je menej nebezpečná ako platformy, na ktorých sú predávajúci anonymní alebo nepodliehajú výberovému procesu. Okrem toho konštatuje, že na platforme Zalando doteraz nebol ponúkaný žiadny falošný výrobok.

132 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 34 ods. 1 nariadenia 2022/2065 obsahuje zoznam systémových rizík, ktoré môžu predstavovať veľmi veľké online platformy.

133 Konkrétne článok 34 ods. 1 písm. a) nariadenia 2022/2065 na jednej strane stanovuje, že systémové riziká zahŕňajú šírenie nezákonného obsahu prostredníctvom veľmi veľkých online platforiem. V súlade s článkom 3 písm. h) tohto nariadenia ide konkrétnejšie o riziká spojené s tým, že sa bude šíriť „akákoľvek informácia, ktorá sama osebe alebo tým, že odkazuje na nejakú činnosť vrátane predaja výrobkov…, nie je v súlade s právnymi predpismi Únie alebo niektorého členského štátu, a to bez ohľadu na presný predmet alebo povahu týchto právnych predpisov“.

134 Na druhej strane článok 34 ods. 1 písm. b) nariadenia 2022/2065 stanovuje, že systémové riziká zahŕňajú „akékoľvek skutočné alebo predvídateľné negatívne účinky na výkon základných práv, najmä… na vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa zakotvenú v článku 38 charty“.

135 Po prvé však žalobkyňa nespochybňuje, že trhoviská, najmä tie, na ktorých predávajúci neboli predmetom procesu výberu, môžu uľahčiť uvádzanie nebezpečných alebo nezákonných výrobkov na trh. Okrem toho skutočnosť, že prevádzkovatelia trhovísk, ako je žalobkyňa, doteraz starostlivo vyberali predajcov pôsobiacich na ich trhoviskách, nemôže vylúčiť, že by títo predajcovia mohli v budúcnosti umožniť uvedenie takýchto výrobkov na trh pre významnú časť obyvateľstva Únie, keďže ich PMP by bol 45 miliónov alebo viac.

136 Za týchto podmienok treba konštatovať, že trhoviská ako celok sú spôsobilé šíriť nezákonný obsah vo vzťahu k predaju výrobkov a mať negatívny vplyv na základné právo na vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov zakotvené v článku 38 Charty.

137 Z uvedeného vyplýva, že normotvorca Únie nevychádzal zo zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnieval, že trhoviská môžu predstavovať systémové riziká v zmysle článku 34 ods. 1 nariadenia 2022/2065. Okrem toho na rozdiel od toho, čo tvrdí združenie bevh, skutočnosť, aj keby sa preukázala, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na riziká, ktoré sa nemôžu týkať trhovísk, nemôže preukázať, že tieto trhoviská nepredstavujú žiadne z rizík uvedených v tomto ustanovení.

138 Po druhé treba poznamenať, že okolnosť, na ktorú sa odvoláva žalobkyňa, podľa ktorej niektoré online platformy, vrátane sociálnych sietí, môžu predstavovať väčšie riziká pre spoločnosť ako trhoviská, nemôže preukázať, že povinnosti uložené týmto trhoviskám sú zjavne neprimerané na dosiahnutie cieľov nariadenia 2022/2065.

139 Konkrétnejšie treba uviesť, že žalobkyňa nerozvinula žiadnu argumentáciu, ktorou by preukazovala, že dodatočné povinnosti, ktoré článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 ukladá prevádzkovateľom trhovísk označených za veľmi veľké online platformy a ktoré sú uvedené v článkoch 34 až 43 tohto nariadenia, sú zjavne neprimerané na zníženie systémových rizík spojených s týmito trhoviskami.

140 Je pravda, že združenie bevh tvrdí, že články 34 až 43 nariadenia 2022/2065 neumožňujú zvýšiť ochranu spotrebiteľov. Túto argumentáciu však treba odmietnuť ako neúčinnú. Ako totiž vyplýva z bodov 132 až 134 vyššie, dodatočné povinnosti uložené týmito ustanoveniami sa netýkajú len ochrany spotrebiteľov, ale sledujú aj iné ciele, medzi ktoré patrí boj proti šíreniu nezákonného obsahu. Argumentácia združenia bevh tak nemôže preukázať, že tieto povinnosti sú zjavne neprimerané na zníženie aspoň niektorých systémových rizík spojených s trhoviskami.

141 Navyše treba v každom prípade uviesť, že združenie bevh nepredložilo nijaký dôkaz, na základe ktorého by bolo možné dospieť k záveru, že články 34 až 43 nariadenia 2022/2065 neprispievajú k ochrane spotrebiteľov. Nepodložilo totiž svoje tvrdenie, že články 34 až 37 nariadenia 2022/2065 sú nedostatočne presné na ochranu spotrebiteľov. Nevysvetľuje ani dôvod, prečo by článok 38 uvedeného nariadenia, ktorý stanovuje možnosť pre spotrebiteľov zvoliť si systém odporúčaní, ktorý sa nezakladá na profilovaní, nemohol chrániť spotrebiteľov. Hoci združenie bevh tvrdí, že články 39 až 42 uvedeného nariadenia prispievajú k pochopeniu systémových rizík, a teda nechránia spotrebiteľov „priamo“, nevylučuje, že môžu prinajmenšom umožniť ich „nepriamu“ ochranu, keďže pochopenie uvedených rizík môže byť etapou, ktorá predchádza ich prevencii. Napokon článok 43 predmetného nariadenia tým, že umožňuje Komisii mať potrebné zdroje na uplatňovanie tohto nariadenia, je nevyhnutne spôsobilý chrániť spotrebiteľov.

142 Po tretie aj za predpokladu, že žalobkyňa má v úmysle vytýkať normotvorcovi Únie, že nepoužil „kvalitatívne“ kritériá na účely určenia veľmi veľkých online platforiem, treba poznamenať, že Komisia v posúdení vplyvu pripojenom k návrhu nariadenia uviedla, že zvážila aj iné kritériá než iba kritérium PMP vrátane „kvalitatívnych“ kritérií zohľadňujúcich spoločenský a hospodársky účinok posudzovanej online platformy. Komisia však uviedla, že zohľadnenie takýchto kvalitatívnych kritérií by si vyžadovalo prístup od prípadu k prípadu, ktorý by mohol viesť k právnej neistote a zdĺhavému a nákladnému procesu určovania veľmi veľkých online platforiem.

143 Žalobkyňa pritom nespochybňuje, že ak by Komisia zohľadnila povahu online platforiem a riziká, ktoré z nich môžu vyplynúť, na účely ich označenia za veľmi veľké online platformy, takýto proces by bol zdĺhavý a nákladný. Za týchto podmienok stačí konštatovať, že „kvalitatívne“ kritériá, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, mohli oddialiť plnenie povinností uvedených v článku 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 a zbaviť Komisiu časti svojich zdrojov potrebných na riadne plnenie úloh, ktoré jej ukladá toto nariadenie. V dôsledku toho treba konštatovať, že takéto kritériá neumožňujú dosiahnuť uvedené ciele rovnako účinne ako kritérium PMP.

144 Za týchto okolností treba uviesť, že kritérium PMP na účely označenia za veľmi veľkú online platformu sa nezdá byť zjavne neprimerané na dosiahnutie cieľov nariadenia 2022/2065.

145 Tento záver nie je spochybnený skutočnosťou, na ktorú poukazuje združenie bevh, že na stretnutí skupiny expertov pre elektronický obchod, ktoré sa konalo 14. júna 2018, zástupcovia viacerých členských štátov „všeobecne“ uviedli, že „veľké platformy sú skôr aktívne a ochotné spolupracovať“ s orgánmi v súvislosti so šírením nezákonného obsahu online a že zástupca jedného z členských štátov uviedol, že „malí poskytovatelia hostingových služieb“ naopak „vo všeobecnosti“ nechcú spolupracovať s orgánmi.

146 Na jednej strane sa totiž vyjadrenia zástupcov členských štátov, ktorí sa zúčastnili na stretnutí 14. júna 2018, týkali hostingových služieb vo všeobecnosti, a nie konkrétne trhovísk. Na druhej strane skutočnosť, že niektoré podniky chcú viac spolupracovať s orgánmi v boji proti šíreniu nezákonného obsahu, nemôže brániť normotvorcovi Únie v tom, aby im uložil povinnosť riadiť riziká spojené so šírením takéhoto obsahu na základe zásady rovnosti zaobchádzania. Platí to o to viac v prípade, keď z dôvodu vysokého PMP svojich online platforiem môžu vystavovať významnú časť obyvateľstva Únie uvedenému obsahu.

147 Za týchto podmienok treba konštatovať, že žalobkyňa a združenie bevh nemôžu dôvodne tvrdiť, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania.

148 V dôsledku toho treba druhú časť druhého žalobného dôvodu zamietnuť.

O tretej časti druhého žalobného dôvodu založenej na tom, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu proporcionality

149 V tretej časti druhého žalobného dôvodu žalobkyňa, ktorú podporuje združenie bevh, uvádza, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu proporcionality.

150 Komisia, ktorú podporujú Parlament, Rada a organizácia EISi, spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

151 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada proporcionality, ktorá patrí medzi všeobecné zásady práva Únie, vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie neprekračovali hranice toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom v situácii, keď existuje výber medzi viacerými primeranými opatreniami, treba zvoliť také opatrenie, ktoré je najmenej obmedzujúce, a spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom [pozri rozsudok z 30. apríla 2019, Taliansko/Rada (Celkové povolené výlovy stredomorského mečiara veľkého), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 55 a citovanú judikatúru].

152 Pokiaľ však ide o súdne preskúmanie podmienok uplatňovania tejto zásady, vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorú má normotvorca Únie v oblastiach, v ktorých si jeho konanie vyžaduje výber tak politickej, ako aj hospodárskej alebo sociálnej povahy, zákonnosť takéhoto opatrenia môže ovplyvniť len zjavná neprimeranosť opatrenia prijatého v týchto oblastiach vo vzťahu k cieľu, ktorý má príslušná inštitúcia sledovať. Nejde preto o zistenie, či opatrenie prijaté normotvorcom Únie bolo jediné možné alebo najlepšie z možných, ale či nebolo zjavne neprimerané [pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. júna 2010, Vodafone a i., C-58/08, EU:C:2010:321, bod 52, a z 30. apríla 2019, Taliansko/Rada (Celkové povolené výlovy stredomorského mečiara veľkého), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 56].

153 Po prvé sa žalobkyňa v prejednávanej veci v podstate domnieva, že PMP nepredstavuje vhodné kritérium na identifikáciu najnebezpečnejších online platforiem.

154 Z bodov 135 až 137 vyššie však vyplýva, že trhoviská možno využívať na uľahčenie uvádzania nebezpečných alebo nezákonných výrobkov na trh pre významnú časť obyvateľstva Únie, ak by jej PMP by zostal rovnaký alebo vyšší ako 45 miliónov.

155 Je pravda, že žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že zo správ o transparentnosti uverejnených na základe článkov 15, 24 a 42 nariadenia 2022/2065 vyplýva, že na platformu Zalando sa vzťahoval výrazne nižší počet oznámení podľa článku 16 tohto nariadenia týkajúcich sa potenciálne nezákonného obsahu v porovnaní s obsahom platformy Amazon Store v niektorých mesiacoch roka 2023. Uvádza teda, že na rozdiel od platformy Amazon Store sú na platforme Zalando informácie pochádzajúce od príjemcov služby kontrolované pred ich verejným šírením.

156 Ako však vyplýva z bodu 135 vyššie, skutočnosť, aj keby sa preukázala, že žalobkyňa doteraz vykonávala účinnú kontrolu informácií pred ich verejným šírením na svojej platforme, nemôže vylúčiť, že táto platforma by mohla v budúcnosti vystaviť významnú časť obyvateľstva Únie nezákonnému obsahu, ak by jej PMP zostal rovnaký alebo vyšší ako 45 miliónov. Kritérium PMP sa preto nezdá byť zjavne neprimerané na dosiahnutie cieľov nariadenia 2022/2065.

157 Okrem toho združenie bevh tvrdí, že normotvorca Únie mohol prijať „kvalitatívne“ kritériá, ako to údajne urobil v iných odvetviach práva Únie, vrátane konformity výrobkov alebo kybernetickej bezpečnosti, alebo zaviesť systém vyvrátiteľnej domnienky, ako to urobil v nariadení 2022/1925. Ako však vyplýva z bodu 152 vyššie, samotná okolnosť, že normotvorca Únie mohol prijať iné kritériá, nie je relevantná na určenie, či kritérium PMP, ktoré napokon prijal, bolo zjavne neprimerané na dosiahnutie cieľov nariadenia 2022/2065. Navyše z bodov 142 a 143 vyššie vyplýva, že „kvalitatívne“ kritériá, na ktoré sa odvoláva združenie bevh, v každom prípade neumožňujú dosiahnuť uvedené ciele rovnako účinne ako uvedené kritérium PMP.

158 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že online platformy a predajcovia pôsobiaci v oblasti elektronického obchodu podliehali pred nadobudnutím účinnosti nariadenia 2022/2065 povinnostiam, ktoré už umožňovali dosiahnuť ciele stanovené týmto nariadením. Z toho vyvodzuje, že povinnosti uložené týmto nariadením nie sú nevyhnutné.

159 Treba však uviesť, že žalobkyňa svoju argumentáciu nepodložila. Okrem toho, ako vyplýva z bodu 152 vyššie, otázkou nie je to, či právo účinné pred nadobudnutím účinnosti nariadenia 2022/2065 postačovalo na dosiahnutie cieľov tohto nariadenia, ale to, či nové povinnosti stanovené týmto nariadením v súlade s jeho článkom 33 ods. 1 boli zjavne neprimerané alebo menej účinné na dosiahnutie uvedených cieľov. Z toho vyplýva, že takáto argumentácia nemôže v žiadnom prípade preukázať porušenie zásady proporcionality.

160 Po tretie sa žalobkyňa domnieva, že je neprimerané zohľadniť pri určovaní PMP online platformy všetkých príjemcov služby vrátane tých, ktorí neboli skutočne vystavení informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán, ako je to v prejednávanej veci.

161 V tejto súvislosti treba konštatovať, ako vyplýva z bodu 67 vyššie, že v súlade s nariadením 2022/2065 mohla žalobkyňa určiť PMP platformy Zalando vylúčením príjemcov služby, ktorí neboli skutočne vystavení informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán. Treba však pripomenúť, že z dôvodov uvedených v bodoch 63 až 66 vyššie počet 30,836 milióna, ktorý uvádza, nezodpovedá počtu aktívnych príjemcov, ktorí boli skutočne vystavení informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán.

162 Okrem toho v rozsahu, v akom združenie bevh tvrdí, že povinnosti stanovené v článkoch 34 až 37 nariadenia 2022/2065 „idú nad rámec právnych predpisov, ktoré sa týkajú ‚off-line prostredia‘“, stačí konštatovať, že nevysvetľuje dôvod, prečo by takéto porovnanie s „fyzickými“ predajňami umožnilo preukázať, že kritérium PMP porušuje zásadu proporcionality.

163 Za týchto podmienok treba konštatovať, že žalobkyňa a združenie bevh nemôžu dôvodne tvrdiť, že článok 33 ods. 1 nariadenia 2022/2065 v spojení s článkom 24 ods. 2 tohto nariadenia porušuje zásadu proporcionality.

164 Okrem toho za predpokladu, že žalobkyňa chce z porušenia zásady proporcionality vyvodiť zásah do slobody podnikania, voľného pohybu tovaru a slobodného poskytovania služieb, stačí konštatovať, že existenciu takéhoto zásahu nemožno preukázať, keďže nepreukázala porušenie uvedenej zásady. Napokon v rozsahu, v akom sa chce združenie bevh odvolávať aj na porušenie slobody podnikania, stačí uviesť, že jeho výhrada nie je dostatočne presná na to, aby sa mohla posúdiť jej dôvodnosť.

165 V dôsledku toho treba zamietnuť tretiu časť druhého žalobného dôvodu a uvedený žalobný dôvod zamietnuť ako celok bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o jeho prípustnosti, ktorú Komisia spochybňuje.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 296 ZFEÚ

166 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa, ktorú podporuje združenie bevh, vytýka Komisii, že porušila článok 296 ZFEÚ, a v dôsledku toho porušila podstatnú formálnu náležitosť z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. Konkrétne na jednej strane vytýka Komisii, že nevysvetlila dôvod, prečo sa domnievala, že platforma Zalando je službou, na ktorú sa vzťahuje článok 3 písm. g) bod iii) a článok 3 písm. i) nariadenia 2022/2065. Na druhej strane tvrdí, že Komisia nespresnila dôvod, prečo zohľadnila „príjemcov z čistého priameho predaja“.

167 Komisia nesúhlasí s argumentáciou žalobkyne.

168 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že odôvodnenie vyžadované podľa článku 296 ZFEÚ musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, a to tak, aby dotknuté osoby mohli poznať dôvody prijatého opatrenia a aby príslušný súd mohol vykonať svoje preskúmanie. Požiadavka uvedenia dôvodov tak musí byť posudzovaná v závislosti od okolností prípadu, najmä v závislosti od obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože odpoveď na otázku, či odôvodnenie aktu zodpovedá požiadavkám článku 296 ZFEÚ, musí byť posudzovaná nielen vzhľadom na text aktu, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súbor právnych noriem upravujúcich dotknutú oblasť (rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63; z 22. júna 2004, Portugalsko/Komisia, C-42/01, EU:C:2004:379, bod 66, a z 15. apríla 2008, Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224, bod 79).

169 Po prvé treba v prejednávanej veci v nadväznosti na Komisiu uviesť, že v odôvodnení 1 napadnutého rozhodnutia uviedla, že platforma Zalando uchovávala a verejne šírila informácie na žiadosť príjemcov služby.

170 Okrem toho treba poznamenať, že Komisia v napadnutom rozhodnutí pripomenula kontext, v ktorom bolo toto rozhodnutie prijaté. Z tohto kontextu pritom vyplýva, že žalobkyňa pred prijatím uvedeného rozhodnutia pochopila dôvod, prečo platforma Zalando predstavovala online platformu.

171 Na jednej strane totiž Komisia v odôvodnení 2 napadnutého rozhodnutia uviedla, že žalobkyňa uverejňovala informácie o priemernom mesačnom počte aktívnych príjemcov platformy Zalando podľa článku 24 ods. 2 nariadenia 2022/2065, čím potvrdila, že uznáva, že táto platforma je online platformou, na ktorú sa vzťahuje toto ustanovenie.

172 Na druhej strane Komisia v odôvodnení 5 napadnutého rozhodnutia v podstate uviedla, že žalobkyňa vo svojich pripomienkach k predbežným záverom Komisie uznala, že platforma Zalando predstavuje online platformu v zmysle článku 3 písm. i) nariadenia 2022/2065, pokiaľ ide o Partner Programm. Komisia tak uviedla, že žalobkyňa sa v tejto súvislosti obmedzila na spochybnenie toho, aby boli na účely určenia za veľmi veľkú online platformu zohľadnení príjemcovia služby v rámci služby Zalando Retail.

173 Za týchto podmienok treba konštatovať, že vzhľadom na kontext, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie prijaté, ako bol pripomenutý v tomto rozhodnutí, Komisia dostatočne jasne a jednoznačne uviedla dôvod, prečo sa domnievala, že platforma Zalando predstavuje online platformu v zmysle článku 3 písm. i) nariadenia 2022/2065, a v dôsledku toho hostingovú službu v zmysle článku 3 písm. g) bodu iii) uvedeného nariadenia.

174 Po druhé z bodov 8 a 9 vyššie vyplýva, že Komisia v napadnutom rozhodnutí vysvetlila, že príjemcovia služby, ktorí nakupovali výrobky v rámci služby Zalando Retail, mohli byť predtým vystavení informáciám pochádzajúcim od predávajúcich v postavení tretích strán v rámci Partner Programm-u. Dostatočne jasne a jednoznačne tak uviedla dôvod, prečo PMP platformy Zalando nebolo možné určiť podľa hodnoty predaja dosiahnutého týmito predávajúcimi v postavení tretích strán.

175 Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa a združenie bevh nemôžu dôvodne tvrdiť, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené v zmysle článku 296 ZFEÚ, a v dôsledku toho ani to, že Komisia porušila podstatnú formálnu náležitosť.

176 Za týchto podmienok treba tretí žalobný dôvod zamietnuť a v dôsledku toho zamietnuť žalobu ako celok.

O trovách

177 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom Komisie.

178 Okrem toho v súlade s článkom 138 ods. 1 rokovacieho poriadku inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Parlament a Rada teda znášajú svoje vlastné trovy konania.

179 Rovnako v súlade s článkom 138 ods. 3 rokovacieho poriadku organizácia EISi a združenie bevh znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Zalando SE znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.**

3. **Európsky parlament, Rada Európskej únie, European Information Society Institute o.z. (EISi) a Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh) znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Hesse

Dimitrakopoulos Ricziová

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 3. septembra 2025.

Podpisy